

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: nezl. K. Š.**, zastoupena zákonným zástupcem Ing. J. Š., zastoupena JUDr. Pavlem Musilem, Ph.D., advokátem, se sídlem Balbínova 30, Praha 2, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 2 Cad 59/2004 - 25 ze dne 4. 11. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta její žaloba, směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2004, č. j. SOC 78363/2004, jako orgánu II. stupně, jenž zamítl stěžovatelčino odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11 ze dne 5. 5. 2004, č. j. OSVZ/368/2004/Koř, kterým stěžovatelce nebyl přiznán jednorázový příspěvek na opatření zvláštní pomůcky pro těžce zdravotně postižené dítě potřebné ke zmírnění následků postižení, a to mechanického invalidního vozíku.

Městský soud zdůvodnil odmítnutí žaloby poukazem na § 34 odst. 1 písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., podle něhož obecný úřad obce s rozšířenou působností rozhoduje o poskytování příspěvku na opatření zvláštních pomůcek občanům s těžkými vadami nosného nebo pohybového ústrojí, nevidomým a neslyšícím občanům. Jednorázové příspěvky

na opatření zvláštních pomůcek jsou pak konkretizovány v § 33 odst. 1 - 9 vyhlášky č. 182/1991 Sb. a v příloze č. 4 k této vyhlášce. Dle § 56c zákona č. 114/1988 Sb. jsou zde ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí o dávkách sociální péče a o mimořádných výhodách občanů těžce zdravotně postižených podle § 37 odst. 1 písm. a) - e) téhož zákona. Jelikož se v daném případě jednalo o žádost o jednorázový příspěvek na opatření zvláštních pomůcek dle § 33 vyhlášky č. 182/1991 Sb. a o této žádosti bylo rozhodnuto dle § 34 odst. 1 písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., městský soud uzavřel, že přezkum správního rozhodnutí, kterým o této žádosti bylo rozhodnuto dle § 56c písm. a) zák. č. 114/1988 Sb., je vyloučen. Proto stěžovatelčinu žalobu podle § 68 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002, soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), odmítl.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že důvodová zpráva k zákonu č. 151/2002 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 114/1988 Sb. vložení § 56c, k tomuto ustanovení uvádí, že v tomto případě bylo vyloučení ze soudního přezkumu zařazeno proto, že se jedná o nenárokovou oblast. Podle jejího názoru je nutno toto ustanovení vykládat v intencích záměru, který zákonodárce sledoval, a aplikovat jej skutečně pouze na případy, kdy na dávku není právní nárok. V jejím případě bylo předmětem žaloby rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o dávce nárokové. V dalším stěžovatelka cituje § 86 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, který upravuje vznik nároku na dávku sociální péče, a to dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem, případně prováděcími předpisy, a § 94 odst. 1. téhož zákona, v němž je vyjmenován rozsah péče o těžce zdravotně postižené občany, kterou poskytují příslušné státní orgány, včetně peněžitých dávek. Stěžovatelka má za to, že zásada ochrany panství práva (právního státu) vyžaduje, aby výjimky ve formě vynětí ze soudního přezkumu správních rozhodnutí byly uplatňovány a vykládány restriktivně. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil.

Žalovaný Magistrát hlavního města Prahy ke kasační stížnosti vyjádření nepodal.

Kasační stížnost je podána osobu oprávněnou, která disponuje potřebným právním zastoupením, byla podána včas; Nejvyšší správní soud ji proto projednal vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a shledal, že není důvodná - přitom se nejprve musel vyrovnat s otázkou, zda lze kasační stížnost věcně projednat, a zda je tedy přípustnou. Stěžovatelka napadá usnesení městského soudu, kterým byla její žaloba vůči správnímu rozhodnutí odmítnuta jako nepřipustná; je-li kasační stížností napadeno usnesení soudu o odmítnutí žaloby, přichází z povahy věci pro stěžovatelku v úvahu pouze kasační důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby.

O přípustné námitce, která by mohla být důvodnou, pokud by městský soud použil na věc nedopadající právní normy, anebo normy sice příléhavé, leč jejich interpretace by nebyla pro Nejvyšší správní soud akceptovatelná, usoudil Nejvyšší správní soud takto :

Předpisy ústavního pořádku vynucují, aby bylo soudem přezkoumatelné každé rozhodnutí správního orgánu, které se dotýká základních práv a svobod (čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Listina základních práv a svobod negarantuje na úrovni ústavního práva v kapitole hospodářských a sociálních práv jakékoli výhody pro osoby se zdravotním postižením, jež jsou obsahem tzv. mimořádných výhod. Listina základních práv a svobod garantuje osobám se zdravotním postižením právo na zvýšenou ochranu zdraví při práci a zvláštní pracovní podmínky, stejně jako zvláštní ochranu v pracovních vztazích a při přípravě na povolání (čl. 29 Listiny základních práv a svobod). Takové právo nelze

vyhledat ani v mezinárodních smlouvách o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána. Mimořádné výhody pro osoby se zdravotním postižením (zejména v dopravě nebo při potřebě průvodce) jsou součástí subsystému sociální péče, který je upraven v zákoně č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, pokud jde o mimořádné výhody je právní úprava obsažena v § 73 odst. 6 písm. j) a v § 86 odst. 2 cit. zákona a dále v § 31 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon č. 114/1988 Sb. Z předpisů ústavního pořádku tedy neplyne právo na takováto zvýhodnění a Listina základních práv a svobod proto umožňuje, aby rozhodnutí, která se nedotýkají základních práv a svobod byla ze soudního přezkumu vyloučena; pokud jde o přiznávání mimořádných výhod osobám se zdravotním postižením je výluka soudního přezkumu založena primárně v důsledku speciální úpravy obsažené v § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů ČR v sociálním zabezpečení, jenž stanoví (ve znění zákona č. 151/2002 Sb. od 1. 1. 2003), že ze soudního přezkumu jsou mimo jiné vyloučena rozhodnutí o mimořádných výhodách občanům těžce zdravotně postiženým. Platí pak, že ze soudního přezkumu jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jejichž přezkoumání vylučuje zvláštní zákon (§ 70 písm. f/ s. ř. s.).

Nepřípustnou je pak žaloba tehdy, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je podle s. ř. s. nebo zvláštního zákona z přezkumu vyloučeno (§ 68 písm. e/ s. ř. s.), nepřipustnou žalobu soud odmítne (§ 46 písm. d/ s. ř. s.).

V posuzované věci nejde o práva garantovaná předpisy ústavního pořádku, proto výluka ze soudního přezkumu provedená zákonem č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů ČR v sociálním zabezpečení, je z hlediska ústavních principů a principů právního státu akceptovatelná a nižší stupeň soudní ochrany (například ve srovnání s ochranou sociálních práv představujících hmotné zabezpečení v nemoci či ve stáří) je důvodný. Stěžovatelkou uplatňovaný výklad zohledňující důvodovou zprávu k § 56c zákona č. 114/1988 Sb. není možný, neboť toto ustanovení je formulováno zcela jednoznačně, a to včetně odkazu na § 34 odst. 1 písm. a) – e) téhož zákona. Výrok Městského soudu v Praze za takto vyložené právní situace zcela ob stojí. Městský soud tedy postupoval správně, pokud žalobu napadající rozhodnutí o nepřiznání odmítl jako nepřipustnou.

Poněvadž Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, to by příslušelo obecně úspěšnému žalovanému; ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. však ani za těchto okolností právo žalovanému na náhradu nákladů řízení nepřiznává (odst. 1 neplatí, pokud by právo mělo být přiznáno správnímu orgánu ve věcech sociální péče).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdlil
předseda senátu

